

20.1.2019

2. neděle po Zjevení Páně

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a přítomnost Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Kámen, jež zavrhlí stavitelé, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky.“
Ž 118,22-23

Píseň 158 *Samému Bohu sláva, čest*

Modlitba: Hospodine, Bože svatý a věčný,
ty jsi nás stvořil k životu. A jemně nás vedeš k dobrému životu. Tvůj Syn Ježíš Kristus nás navádí k životu pravdivému a odpovědnému. Bože, krásné jsou tvoje cesty a dobrý je jejich cíl! - - Proč se tedy tvých cest nedržíme? Proč se tak snadno necháme zlákat marností? Vyznáváme, Pane, že si nedáváme dost práce tvoje Slovo poznat, vzdáváme zápas o živé pochopení tvého evangelia, bojíme se konfliktů pro pravdu, nejsme dost vytrvalí, jsme stěží ochotni přemáhat svou lhostejnost, pohodlnost, unést nejistotu, zda právě tohle nesnadné bytí, ke kterému zveš, má zaslíbení věčnosti, zda je tím pravým ořechovým.

Pane, odpusť nám naši zabeďněnost a obnov svým Duchem upadlého ducha našeho. Dej nám sílu tvé cesty objevovat a k nim se vracet. Podpoř naši vůli vycházet vstříc bolestem tvého stvoření. Buď s námi jako jsi byl se svým Synem Ježíšem Kristem, který si nás zamiloval, za nás byl ukřižován a pro nás vzkříšen. Amen.

Čtení: Mt 11,25-30

Píseň 438 *Přišli jsme, ó Ježíši*

Text: Kaz 9,11-18

Kázání:

Během vteřiny může být vše jinak. Může se změnit vše, co jsme plánovali, co jsme si představovali, oč usilovali a k čemu směřovali. Znáte to, ne? Jak blesk z čistého nebe přijde náhlý zvrat v životě jednotlivce i celé země. Jako tsunami. Jako teroristický útok. Jako autonehoda. Jako zákeřná nemoc. Jak výstižné jsou biblické obrazy, jak přiléhavá jsou slova Kazatele: Člověk „nezná svůj čas. Je jako ryby, které se chytají do zlé sítě, a jako ptáci chytaní do osidla.“ Překvapivé, nespočítatelné a nepředvídatelné jsou zvraty osudy. Nevíme, odkud a proč. Ale taková je realita.

Nadto pak – a taková je také realita tohoto hořkého světa – vedle těchto zlých ran, které těžko předvídat a kterým je těžko zabránit, vedle nich tu je také jakási hloupost či omezenost, která má neblahé následky vlastně docela zbytečně. Není to zdaleka ojedinělá příhoda, spíše pravidlo, že mnoho dobrého dokáže zničit jediný hříšník, který ostatní strhne, zatímco jeden moudrý, který by mohl všechno zachránit, není doceněn, je opomenut, nikdo si na něj nevzpomene, šance na záchranu je zbytečně promarněna. Když on ten moudrý je núzný, nevýznamný, co byste chtěli?! A ten hříšník třeba obratný populist. Tak to chodí, také taková je realita.

Dlouho a mnohými slovy bych tady mohl na tu realitu žehrat – realitu, která, zdá se, od Kazatelových dob podnes se nijak zásadně nezměnila.

Hlavně, abychom u toho neskončili. Podívejme se – jak už toho Kazatele trochu po několika měsících známe, on je bystrý a nelitostný pozorovatel, a skeptik bez iluzí, ale přece není rezignovaný ani cynický. Co on na tu realitu?

Když už tedy víme, že na naši cestu, jakkoli se nám zdá, že je zřetelná, rovná, že víme, kam jdeme, na naši cestu může kdykoli padnout stín, kmen, síť, lavina kamení, když už tohle víme, co s tím? Nuže, nenech se tím zdeptat, stejně nemůžeš znát svůj čas. Važ si toho, když máš zrovna dobrý čas a příznivou příležitost, a ta dobrá obdarování, co jsi dostal (někdo

rychlost, někdo sílu, někdo poznání, někdo moudrost) rozvíjej a uživej je k dobrému. Taky bychom si měli dávat pozor, abychom se nepovyšovali nad méně úspěšné či neúspěšné, neboť co víme o jejich čase a jejich příležitostech?

A možná je daleko víc situací a příležitostí, kdy jsme na jedné lodi, zápasíme s nepřízní a ohrožením jako celé společenství (rodiny, církve, národa...). Podobně jako malé město obležené mocným králem. Co s tím, když většina ohrožení nevidí, podceňuje a přehlíží možné cesty k záchraně? Kazatel překvapivě, nelogicky řekne: A stejně „lepší je moudrost než síla, třebaže moudrostí toho nuzáka pohrdli a jeho slova nebyla slyšena“. V tomhle světě vládne účelnost, efektivita, kterou se měří smysl a hodnota. Hledáme to, co funguje. A jestliže něco nefunguje, zahodíme to, opustíme. Nedáme na teorie, dáme jen na ověřenou praxi. V mnoha oblastech je to na místě, je to dobře. Ale možná ne všude. Kazatel trvá na tom, že i nedocenená moudrost je lepší než síla. Nemluví z hlediska funkčnosti a efektivity, mluví z hlediska naděje. Dějí se překvapivé věci, taková je realita. Většinou je zakoušíme jako zlá překvapení. Ale může přijít i dobrý čas a příležitost může být i příznivá – a pak je dobré být připraven. Hledej moudrost, uč se moudrosti bez ohledu na to, jak je oceňována.

Skoro vždycky většina nenaslouchá tomu nevýznamnému moudrému – ale co když ho pro jednou začne hledat? Může se nám zdát, že většina je dokonale zvalcována a ohloupnuta populistickou masáží, hybridní propagandou, proč si ale myslet, že to tak musí být napořád, proč podléhat dojmu, že tahle moc je všemocná? „Slova moudrých v klidu vyslechnutá jsou lepší než křik toho, který panuje nad hlupáky.“ Nenechali jsme se taky strhnout, takže více své nervózní pozornosti věnujeme křiku panujícího nad hlupáky, než v klidu vyslechnutým slovům moudrých? Kazatel nám sice předestře drsnou a smutnou realitu, ale vede k tomu, nepřizpůsobit se, přemýšlet, poučit se, být jedněmi z těch, kdo projdou kolem křiklounů a hledají toho zapomenutého moudrého.

Na biblické hodině jeden účastník (tamhle Pavel) spojil toho opomenutého nuzného moudrého s Ježíšem Kristem. Společné rysy jsou zřetelné. O Kristu píše evangelista Jan, že jeho vlastní ho nepřijali. I ostatní evangelisté vyprávějí Ježíšův příběh od počátečního zájmu celých zástupů přes narůstající konflikty až k davovému odmítnutí Ježíše během velikonočního soudu. Je Ježíš Kristus ten opomíjený moudrý, který by svým slovem mohl zachránit obležené město (tento svět)? Ta myšlenka by docela odpovídala tomu, jak o Kristu svědčí Písmo. Jen bych to nechtěl vyčítat ostatním, že Krista opomíjejí. Proč by si na něho v nouzi měli vzpomenout ti, kteří ho nikdy neznali? Možná jsme spíše my těmi, kdo na Krista v pravý čas nevzpomenou... Kdo nespolehnou v klidu na jeho slovo, nenásledují?
Pane Ježíši Kriste, jak jsi ty ztělesnil pravdu a lásku, tak už se nedají ze světa vytěsnit, a jsou tou největší mocí. Prosíme, připomínej se nám! Amen.

Píseň 420 *Slunce pravdy, milosti*

Ohlášky
Sbírka

Píseň (Svítá) 115 *Jdou, stále jdou se zprávou*

Přímlovná modlitba + Otče náš

Poslání: „Nebojte se! Kristus je první i poslední, živý na věky věků.“ Zj 1,17-18

Požehnání

Píseň 177 *Nuž Bohu děkujeme*